

c) Listy dworcowe można nadawać w urzędach i agencjach pocztowych, w których nadawca zgłosił pisemnie żądanie w sposób podany w § 2 p. a).

Dworcowe przesyłki gazetowe muszą być nadawane w urzędach pocztowych na dworcach kolejowych przynajmniej na 15 minut przed odejściem pociągu, mającego przewieźć dane przesyłki. Jeżeli na dworcu niema urzędu pocztowego (agencji), należy dworcowe przesyłki gazetowe nadawać w urzędzie pocztowym (agencji), znajdującym się w siedzibie stacji kolejowej, — w czasie określonym przez ten urząd.

§ 3. Odbiorcy, który wykaże się zaświadczeniem urzędu oddawczego, wydaje przesyłkę dworcową albo organ, odbierający z pociągu ładunek pocztowy albo urząd pocztowy na dworcu kolejowym.

Odbiorca, który nie zgłosi się po odbiór przesyłki dworcowej zaraz po nadejściu pociągu kolejowego, może ją podjąć w urzędzie pocztowym w terminie przepisany do podjęcia przesyłek listowych.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 sierpnia 1928 r.

Z dniem powyższym tracą moc obowiązującą przepisy o przesyłkach dworcowych, sprzeczne z niniejszym rozporządzeniem.

Minister Poczt i Telegrafów: *Bogusław Miedziński*

652.

Rozporządzenie Ministra Poczt i Telegrafów

z dnia 25 czerwca 1928 r.

o wprowadzeniu w obieg kartek pocztowych z opłaconą odpowiedzią ze znaczkiem 15 gr.

Na mocy art. 21 ustawy z dnia 3 czerwca 1924 r. o poczcie, telegrafii i telefonii (Dz. U. R. P. Nr. 58, poz. 584) oraz art. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 stycznia 1927 r. w sprawie ustanowienia urzędu Ministra Poczt i Telegrafów (Dz. U. R. P. Nr. 5, poz. 26) zarządzam co następuje:

§ 1. Wprowadza się w obieg kartki pocztowe (krajowe) z opłaconą odpowiedzią, opatrzone dwoma znaczkami opłaty 15 groszy z podobizną Henryka Sienkiewicza.

§ 2. Kartki te mają wymiar (łącznie obydwie części) 148 × 210 mm. oraz napisy u góry po lewej stronie „Adres nadawcy”, pośrodku „Kartka Pocztowa”, uzupełnione tekstem na jednej części „z opłaconą odpowiedzią”, na drugiej „na odpowiedź”. Na każdej części kartki, w prawym górnym rogu, umieszczony jest znaczek opłaty 15 gr. o wymiarze 22,5 × 18,5 m/m. z podobizną Henryka Sienkiewicza na tle jasnego prostokąta. W górnej części znaczka, na jasnym tle, znajduje się napis z ciemnych liter „Poczta Polska”, u dołu zaś, pośrodku, cyfra i napis „15 gr.”. Boczne i dolne części znaczka posiadają ornamentację z motywów zakopiańskich. Kolor znaczka, napisów i linjatury — niebieski.

Cena sprzedażna kartki pocztowej z opłaconą odpowiedzią — 30 gr.

§ 3. Znajdujące się w obiegu kartki pocztowe z opłaconą odpowiedzią z dwoma znaczkami po 10 gr. (uzupełnione dwoma znaczkami po 5 groszy) są ważne aż do wyczerpania.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Poczt i Telegrafów: *Bogusław Miedziński*

653.

Rozporządzenie Ministra Poczt i Telegrafów

z dnia 30 czerwca 1928 r.

o ryczałtowaniu opłat pocztowych za pocztowe przesyłki listowe.

Na mocy art. 17 ustawy z dnia 3 czerwca 1924 r. o poczcie, telegrafii i telefonii (Dz. U. R. P. Nr. 58, poz. 584), oraz art. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 stycznia 1927 r. o ustanowieniu urzędu Ministra Poczt i Telegrafów (Dz. U. R. P. Nr. 5, poz. 26) zarządzam co następuje:

§ 1. Opłaty pocztowe za zwykłe i polecane przesyłki listowe, nadawane w obrocie wewnętrznym, mogą być uiszczane ryczałtem.

§ 2. Zezwoleń na uiszczanie ryczałtem opłat pocztowych za nadawane przesyłki listowe, wymienione w § 1, udziela Minister Poczt i Telegrafów.

Minister Poczt i Telegrafów może bez podania powodów cofnąć udzielone zezwolenie.

§ 3. Za opłatą ryczałtową nie mogą być nadawane:

- a) przesyłki listowe, przeznaczone do zagranicy,
- b) czasopisma i wydawnictwa periodyczne, przesyłane według ulgowej taryfy dla czasopism.

§ 4. Należności dodatkowe, pobierane przy nadawaniu przesyłek listowych, z wyjątkiem należności za polecenie, muszą być uiszczane przy nadaniu przez nalepienie na przesyłce znaczków pocztowych odpowiedniej wartości.

§ 5. Na przesyłkach wymienionych w § 1 winien być umieszczony na stronie adresowej dokładny adres (imię, nazwisko, nazwa firmy, miejsce zamieszkania) nadawcy, któremu zezwolono na uiszczanie ryczałtem opłat pocztowych, oraz napis „Opłata pocztowa ryczałtowana zarządzeniem Ministra P. i T. z dnia 1928 r. Nr.”.

Waga nadawanych przesyłek nie może przekraczać norm ustalonych taryfą pocztową lub osobnemi przepisami pocztowymi.

§ 6. a) Tak zwykłe jak i polecane przesyłki listowe, podlegające opłacie ryczałtowej muszą być

nadawane przy okienku w urzędzie (agencji) pocztowym, zapomocą pocztowych książek nadawczych.

b) Polecone przesyłki listowe mają być wpisane do pocztowej książki nadawczej pojedynczo, zwykle zaś, pod ostatnią wpisaną przesyłką poleconą, zbiorowo.

c) Zwykle przesyłki listowe mogą upoważnieni nadawać także zapomocą własnych książek nadawczych i wpisywać je pojedynczo. W tym ostatnim wypadku urzędy (agencje) pocztowe, przeliczają i stwierdzają ogólną ilość nadanych przesyłek.

§ 7. Kwotę, jaką tytułem ryczałtu za rok kalendarzowy ma uiścić upoważniony do nadawania listowych przesyłek pocztowych za opłatą ryczałtową, ustala corocznie według obowiązującej taryfy Minister Poczt i Telegrafów na podstawie wyników liczenia, nadanych przez upoważnionego przesyłek listowych, w pewnym, przez Ministerstwo Poczt i Telegrafów określonym czasie.

Jeśli nadawanie przesyłek za opłatą ryczałtową rozpoczęto lub zaprzestano w ciągu roku kalendarzowego, w takim razie upoważniony uiszcza ryczałt tylko za okres czasu, w którym powyższe przesyłki nadawał. Ustalona przez Ministra Poczt i Telegrafów kwota ma być wpłaconą najdalej w ciągu dni piętnastu, licząc od dnia doręczenia odnośnego zawiadomienia Ministerstwa P. i T.

Dla instytucji, posiadających oddziały bądź w siedzibie zarządu głównego, bądź też w innych miejscowościach, ryczałt będzie ustalony w jednej ogólnej kwocie.

§ 8. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Poczt i Telegrafów: *Bogusław Miedziński*

654.

Rozporządzenie Ministra Spraw Wojskowych, Ministra Skarbu i Ministra Pracy i Opieki Społecznej

z dnia 22 czerwca 1928 r.

w sprawie częściowej zmiany rozporządzeń wykonawczych Ministra Spraw Wojskowych, Ministra Skarbu i Ministra Pracy i Opieki Społecznej do ustawy z dnia 18 marca 1921 roku o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i ich rodzin oraz o zaopatrzeniu rodzin po poległych i zmarłych lub zaginionych bez własnej winy, których śmierć, względnie zaginięcie, pozostaje w związku przyczynowym ze służbą wojskową.

Na mocy art. 58 ustawy z dnia 18 marca 1921 roku o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i ich rodzin oraz o zaopatrzeniu rodzin po poległych i zmarłych lub zaginionych bez własnej winy, których śmierć, względnie zaginięcie, pozostaje w związku przyczynowym ze służbą wojskową — w brzmieniu obowiązującym (Dz. U. R. P. z r. 1921 Nr. 32,

poz. 195, z r. 1922 Nr. 67, poz. 608, z r. 1924 Nr. 21, poz. 223, z r. 1925 Nr. 30, poz. 209, z r. 1927 Nr. 50, poz. 446, Nr. 54, poz. 475 i Nr. 89, poz. 798) — zarządza się co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu wykonawczem Ministra Spraw Wojskowych, Ministra Skarbu i Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 10 stycznia 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 20, poz. 132) do ustawy z dnia 18 marca 1921 r. o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i ich rodzin oraz o zaopatrzeniu rodzin po poległych i zmarłych, których śmierć znajduje się w związku przyczynowym ze służbą wojskową, tudzież do ustawy z dnia 4 sierpnia 1922 r., zmieniającej niektóre postanowienia ustawy z dnia 18 marca 1921 r. o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i ich rodzin oraz o zaopatrzeniu rodzin po poległych i zmarłych, których śmierć znajduje się w związku przyczynowym ze służbą wojskową, wprowadza się następujące zmiany, względnie uzupełnienia:

1. Ostatni ustęp § 4 otrzymuje brzmienie:

„W braku dokumentów, stwierdzających związek przyczynowy kalectwa (choroby) ze służbą wojskową, można brać pod uwagę zeznania wiarygodnych osób, złożone przed sądem pod przysięgą, że były naocznymi świadkami faktu, który spowodował inwalidztwo, względnie zaświadczenia władz administracji ogólnej”.

2. Pierwsze zdanie ustępu 3 § 15 otrzymuje brzmienie:

„Dzieci nieślubne uwzględnia się przy wymiarze dodatku drożyznianego, gdy inwalida przedłoży dowód, że jego ojcostwo jest prawnie stwierdzone”.

3. § 18 otrzymuje brzmienie:

„Inwalida, ubiegający się o przyznanie mu zaopatrzenia pieniężnego (§ 6), musi przedłożyć władzy — przyznającej to zaopatrzenie — wypełnioną deklarację (według wzoru załącznik Nr. 2) wraz z odnośnymi dowodami.

Inwalida, ubiegający się o podwyższenie zaopatrzenia ze względu na zmianę w stanie rodzinnym, obowiązany jest dostarczyć właściwej izbie skarbowej odpowiednie dowody metrykalne”.

4. § 19 otrzymuje brzmienie:

„Władza, wymierzająca zaopatrzenie, ma prawo zażądać złożenia deklaracji, przepisanej w § 18, również od inwalidów wojennych, którzy mają już przyznane zaopatrzenie pieniężne”.

5. § 20 otrzymuje brzmienie:

„O wszelkich zmianach w stosunkach rodzinnych, powodujących niższy wymiar zaopatrzenia, oraz o okolicznościach wpływających na zawieszenie renty, obowiązany jest inwalida zawiadomić bezwzględnie pisemnie właściwą izbę skarbową.

W razie nieprawdziwości danych, objętych zawiadomieniem, lub zatajenia przez inwalidę wymienionych w ustępie pierwszym okoliczności, inwalida jest odpowiedzialny sądowo-karnie”.

6. Po § 24 wstawia się nowy paragraf jako paragraf 24 a) następującej treści:

„Urzędem powołanym do przyjmowania zgłoszeń roszczenia do zaopatrzenia inwalidzkiego jest powiatowa komenda uzupełnień, właściwa ze względu na miejsce zamieszkania osoby, roszczącej pretensje do tego zaopatrzenia.